

AMERYKAŃSKA IZBA HANDLOWA W POLSCE

Spektrum Tower, ul. Twarda 18, 00-105 Warszawa
Tel: (48) (22) 520-5999, e-mail: office@amcham.pl, www.amcham.pl

Warszawa, dn. 12 września 2018 r.

Pan
Leszek Skiba
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Finansów

Szanowny Panie Ministrze,

W odniesieniu do projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw z dnia 24.08.2018 r., w załączeniu przekazuję stanowisko firm członkowskich Amerykańskiej Izby Handlowej w Polsce dotyczące ww. projektu.

Z poważaniem,

Tony Housh
Przewodniczący Rady Dyrektorów
Amerykańskiej Izby Handlowej w Polsce

Amerykańska Izba Handlowa w Polsce (AmCham) jako organizacja zrzeszająca inwestorów amerykańskich w Polsce, reprezentuje jednocześnie jedną z największych grup zagranicznych inwestorów w Polsce. Naszą misją jest poprawa klimatu inwestycyjnego w Polsce, wśród wszystkich inwestorów, nie tylko amerykańskich, gdyż wzrost inwestycji jest równoznaczny ze wzrostem gospodarczym, a tym samym poprawą warunków życia społeczeństwa polskiego.

Szczegółowe uwagi firm członkowskich Amerykańskiej Izby Handlowej w Polsce („AmCham”) do projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw z dnia 24 sierpnia 2018 r. („Projekt”):

1. Postulujemy wydłużenie terminów konsultacji społecznych projektu nowelizacji, a przewidywane *vacatio legis* dla proponowanych rozwiązań powinno wynosić przynajmniej 1 rok (czyli dla Projektu termin wejścia w życie powinien wynosić najwcześniej od 2020 r.). Ze względów organizacyjnych duże przedsiębiorstwa potrzebują więcej czasu na wdrożenie ważnych zmian.
2. Nowy art. 15 ca – Notional Interest Deduction – przepis ten mimo wprowadzenia interesującego rozwiązania mającego zachęcać do utrzymywania rezerw kapitałowych przez spółki jest naszym zdaniem w swej obecnej postaci niewystarczający dla osiągnięcia tego celu. Ustanawia on bardzo niską maksymalną kwotę odliczenia, zaś prawidłowe implementowanie oraz zachowanie zgodności z nakładanymi przez niego wymogami wydają się w praktyce droższe niż możliwa do uzyskania korzyść podatkowa.
3. Planowana nowelizacja zakłada wprowadzenie regulacji szczególnych dotyczących nabywania wierzytelności (nowy art. 15ba i art. 16 pkt 39a ustawy CIT). Zgodnie z założeniami planowanej nowelizacji ustawy CIT, koszty uzyskania przychodu jednostkowej wierzytelności lub koszty uzyskania przychodu pakietów wierzytelności (tj. co najmniej 100 wierzytelności) mają być rozpoznawane do wysokości przychodów uzyskiwanych z tych wierzytelności (tj. środków otrzymywanych w wyniku spłaty tych wierzytelności lub środków z dalszego zbycia całości lub części tych wierzytelności), bez konieczności wyodrębnienia ceny nabycia poszczególnych wierzytelności. Mając na uwadze dotychczasowe wątpliwości i problemy praktyczne związane ze sprzedażą wierzytelności (portfeli wierzytelności), stwierdzić należy, że postulowane zmiany ustawy CIT w zakresie rozpoznawania kosztów uzyskania przychodów z tytułu nabywania wierzytelności, tj.:
 - możliwość rozpoznania kosztów uzyskania przychodu z tytułu nabycia wierzytelności do wysokości przychodów uzyskiwanych z tych wierzytelności (tj. bez proporcjonalnego limitowania kosztów); oraz
 - brak konieczności wyodrębnienia ceny (kosztu) nabycia do poszczególnych wierzytelności w ramach nabytego pakietu wierzytelności;- są korzystne dla podmiotów nabywających wierzytelności, z uwagi na uproszczenie zasad rozpoznania kosztów uzyskania przychodu oraz usunięcie stanu niepewności w zakresie właściwego postępowania co do metody zaliczania kosztów (tj. ustawowe opowiedzenie się za metodą opodatkowania sprzedaży portfeli wierzytelności, która jest z perspektywy podatkowej i ekonomicznej korzystniejsza dla podatników z uwagi

na możliwość uwzględnienia pełnych kosztów nabycia wierzytelności bez limitowania już w momencie ich częściowej spłaty, a nie dopiero po odzyskaniu całej należności).

4. Podatnicy niebędący bankami lub instytucjami finansowymi, do których nie mają zastosowania wymienione wyżej przepisy, mogą zaliczać do kosztów uzyskania przychodów jedynie wierzytelności odpisane jako nieściągalne lub odpisy aktualizujące wierzytelności, ale tylko w takim zakresie, w jakim wierzytelności te stanowiły przychód należny podatnika (oraz po spełnieniu dodatkowych wymogów w zakresie uprawdopodobnienia i udokumentowania).

Polskie podmioty nabywające wierzytelności w ramach prowadzonej działalności faktoringowej nie są uprawnione do ich stosowania. Wierzytelności nabyte nie stanowią bowiem przychodu należnego w spółce faktoringowej. W konsekwencji, spółka faktoringowa, w przypadku braku uzyskania jakiegokolwiek dochodu w związku z nabytą wierzytelnością (w sytuacji zaprzestania przez dłużnika regulowania wierzytelności) nie ma możliwości rozliczenia dla celów podatkowych kosztu nabycia takiej wierzytelności, pomimo iż ekonomicznie koszt ten został poniesiony. Oczywiście należy mieć na uwadze, iż zasadą jest nabywanie wierzytelności, które w perspektywie mają przynieść spółce faktoringowej zysk, niemniej częste są przypadki pogorszenia się kondycji finansowej dłużników, którzy zaprzestają regulowania należności przysługujących spółce faktoringowej.

Postulujemy wprowadzenie regulacji szczególnych właściwych dla innych podmiotów (w szczególności spółek faktoringowych oraz podmiotów udzielających pożyczki), które umożliwiłyby im rozliczenie dla celów podatkowych strat na wierzytelnościach własnych (pożyczkowych) oraz nabytych, tak aby zrównać lub zbliżyć z perspektywy ekonomicznej i podatkowej sytuację tych podmiotów do sytuacji podatkowej innych podmiotów (np. banków), które nabyły uprawnienia do rozpoznawania strat związanych z ich podstawową działalnością.

Podkreślamy jednocześnie, że ww. problem jest specyficzny dla polskiego systemu podatkowego, a w pozostałych krajach UE został już pozytywnie uregulowany, aby zapewnić w tym względzie równe traktowanie podmiotów gospodarczych działających w sektorze usług finansowych.

5. Zmiany dotyczące kosztów eksploatacji samochodów – art. 16 ust. 1 pkt 51 - w przypadku firmowych samochodów używanych przez pracowników zmiana jest nieadekwatna, ponieważ obecnie z perspektywy pracodawcy używanie samochodów stanowi benefit pozapłacowy i jest elementem wynagrodzenia opodatkowanego PIT (ewentualnie pracownik płaci za możliwość korzystania z samochodu). Zatem cel wydatku jest ściśle związany z działalnością gospodarczą podatnika CIT i nie można prywatnego użytku przez pracownika utożsamiać z „prywatnym użytkowaniem” pracodawcy.

6. Zmiany w art. 22c – przepis jest niezrozumiały, wprowadza ocenne przesłanki uznania danego sposobu działania za sztuczny. Ponadto proponowany przepis podważa sens dyrektyw UE dotyczących zwolnienia z WHT dywidend i innych płatności.
7. Nowe art. 24d i 24e – IP Box – postulujemy, aby ogólnie prawa autorskie do utworów (a nie tylko programy komputerowe) oraz znaki towarowe, nie tylko te objęte patentami, kwalifikowały się do niższej stawki. Algorytm kalkulacji kwalifikowanego dochodu jest naszym zdaniem zbyt skomplikowany. Dodatkowo obowiązek wyodrębnienia kwalifikowanego prawa w ewidencji księgowej jest niejasny – w tym celu należałoby zmienić przepisy ustawy o rachunkowości, żeby ustalić standard takiego wyodrębnienia ewidencyjnego.
8. Nowy rozdział 5a - exit tax – nasuwają się wątpliwości, jak stosować zaproponowane przepisy i jak rozumieć użyte pojęcia (np. wartość rynkowa, wartość podatkowa składnika majątku). Dodatkowo – postulujemy zmianę art. 9 ust. 2d ustawy o CIT – gdyż obowiązek wyodrębnienia przenoszonych składników majątku w ewidencji księgowej jest niejasny – w tym celu należałoby naszym zdaniem zmienić przepisy ustawy o rachunkowości, żeby ustalić standard takiego wyodrębnienia ewidencyjnego.
9. Zmiany w art 26 – podatek u źródła WHT – zmiana naszym zdaniem niezasadnie ogranicza prawa zagranicznych podmiotów do otrzymania zapłaty za usługi w pełnej kwocie bez pobranego WHT (lub pobranego w obniżonej wysokości wynikającej z umów o UPO). Można założyć, że polskie podmioty będące płatnikami WHT zostaną z dodatkowymi kosztami dot. WHT, których nie będą mogli w prosty sposób odzyskać. Zmiana naszym zdaniem tworzy nieuzasadnioną (nieproporcjonalną) nierównowagę pomiędzy podatnikiem/płatnikiem i administracją skarbową w zakresie należnych mu praw (tj. prawa do zastosowania właściwej stawki WHT wynikającej z UPO albo dyrektyw UE). Proponowane rozwiązania administracyjne (np. oświadczenia składane wyłącznie przez kierownika jednostki) dla skorzystania z uprawnień są w naszej ocenie niewspółmierne do celu regulacji (zabezpieczenia prawidłowego stosowania uprawnień wynikających z umów UPO lub dyrektyw UE), zwłaszcza w przypadku płatności za usługi, stanowiące zyski przedsiębiorstw na gruncie UPO a nie przychody o charakterze pasywnym takie jak odsetki, należności licencyjne lub dywidendy.

W związku z powyższym, mając na uwadze konieczność respektowania przez ustawodawcę zasady bezpieczeństwa prawnego i poszanowania interesów w toku, inwestorzy prowadzący działalność gospodarczą w Polsce apelują o wprowadzenie adekwatnych regulacji również w Projekcie, aby zapewnić realizację wartości podstawowych dla środowiska przedsiębiorców.